

КОТКАТА В МАСЛОТО.

Когато бил млад, великият немски поет Гйоте живял известно време в двореца на Ваймарския херцог, който му бил добър приятел.

Веднаж двамата приятели отишли на лов из една гора в околността на столицата и забъркали пжтя. Те обикаляли дълго време. Най-после стигнали до един малък чифлик край гората. Похлопали на пжтните врата. Показала се една навжсена бабичка.

— Добър ден, бабо, — поздравил вежливо Гйоте. — Вржщаме се от лоз и се забъркахме из гората. Можеш ли ни даде по една чаша мляко и да ни посочиш пжтя за столицата?

— Мляко нямам. Сега го бия на масло. Мога да ви дам по чаша мжтеница. А пжтя ще ви покаже момичето. Аз съм заета.

Като казала това, старата жена се држпнала назад и влязла вжтре, без да покани ловците.

— Много любезно ни посрещна тая баба, — казал херцога усмихнат.

— Затуй пжк ние сами ще влезем при нея, — засмял се Гйоте.

Влезли вжтре. Сред една широка стая те видяли голяма маса. До масата стжрчала буталка за биене на масло. На стола до печката мжркала черна котка. Бабата им напжлнила две чаши със бито мляко.

Като изпили млякото, Гйоте извадил една сребжрна монета и я сложил на масата.

— Това е твжрде много за млякото! — измжрморила старата.

— Дай остатжка на момичето, което ще ни посочи пжтя, — казал херцога.

Влязло едно изцапано момиче и казало:

— Господарке, ела да ми помогнеш да запрем козите в обора.

— Ето ме ида.

